

Sázava 6. – 9. května 2004

Účast: Pavel a Helča s Kájou K., Karel J. a Hanka F., Alena J. s Pétou, Koudelka s Katkou, Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Tvrdša s Filípkem, Karel H. s Kájou H., Eva W. s Evinkou a Aninkou, Jakub a Michala, Zdeněk, Ondra a Zuzana, Kýza, Martin a Dáša se psem Deli, Helča ml., Tomáš J. ml., Lída, Patrik

Čtvrtek 6. května 2004 (Praha – Zlenice): Letos se uskutečnil již desátý a tedy jubilejní ročník jarního splouvání dolního úseku Sázavy. Jelikož tentokrát státní svátek hanebně vyšel na sobotu, museli jsme si pro alespoň jednodenní prodloužení víkendu vzít na pátek dovolenou. Copak by to byl takový problém stanovit, že Svátek práce se bude slavit v první květnový pátek a válka skončila přesně o týden později?

Jinak byla ale akce naplánována velmi dobře. Za start jsme zvolili osvědčené tábořiště ve Zlenicích u hotelu Kormorán. V pátek měla následovat pohodová rozplavba v úseku Zlenice - Týnec, v sobotu pak vyvrcholení celého podniku, tj. splutí úseku Týnec - Pikovice, a v neděli pro případné zájemce zkrácené zopakování této vodácké lahůdky s koncem v Kamenném Přívoze. Očekávali jsme, že by mohlo jako při většině předchozích „Jarních Sázav“ vyjít počasí a bude tedy naprostá pohoda. Jenomže předpovědi počasí od začátku týdne dávaly věštit naprostému opaku! Měla být mimořádná zima, jen něco přes deset stupňů Celsia, déšť a bouřky. Zkrátka vyhlídky doslova tragické! Ne tedy, že by nakonec bylo nějak krásně, ale počasí bylo oproti předpovědi celkem přijatelné, zejména v sobotu.

Jako první dorazili do zcela prázdného tábořiště v sedm hodin Pavel a Helča s Kájou. Ve čtvrteční podvečer bylo deštivo a zima, a tak jim vedoucí z Kormoránu nabízel namísto postavení stanu pronajmutí chatičky - prý to vyjde cenově nastejno. To ale s neupřímnými díky odmítli. Jednak byly přes proklamace vedoucí třikrát dražší (sto korun za osobu), ale hlavně se jednalo o nevábné zatuchlé budky pamatující „zlatá léta“ počátků odborářských rekreací. Při pohledu na ně jsme usoudili, že náš stan je ve srovnání s nimi vrcholem komfortu a hygieny. Výhodou bylo, že jako jediní návštěvníci jsme mohli zajet auty na louku ke stanům. Lodě jsme ani nesundali ze střech aut, protože vidouc počasí nám bylo jasné, že zítra rozhodně nepojedeme celý úsek ze Zlenic do Týnce. Navíc nám nad hlavami visela představa, že zase budeme jediní, kteří dnes dorazí. V půl desáté naštěstí přijeli i ostatní: Koudelka s Katkou, Karel J. s Hankou a Alena J. s Pétou. To bylo pro dnešek vše, protože mnozí svou účast na letošní vodě pod vlivem nepříznivého počasí narychlo odvolali.

Poté co i oni postavili ve svitu reflektorů svých aut stany, dorazili za Kubíny do hospody. Přestože k tomu personál zpočátku nejevil ochotu, nakonec se jimi nechal umluvit k uvaření večeří. Jídla zde měli dobrá, a tak jsme si pochutnali na gulášku, tláče, kuřecím řízkem nebo výpeccích. Požívaným nápojům pak dominoval výtečný Gambrinus. Interiér [hospody](#) s četnými loveckými trofejemi byl také velmi stylový. Zavíračku jsme z na jídelním lístku uváděných devíti hodin úspěšně protáhli až k půlnoci. Předtím jsme ale již trochu „usínali“, čemuž nezabránilo ani několik tréninkových koleček panáků rumu.

Z Kormoránu jsme se přesunuli k ohništi, ale snaha o založení ohně skončila tím, že Karel přitáhl několik suchých větví odložených o kus dále pod stromem. Mezitím totiž v hospodě započala soukromá diskotéka pro personál a několik místních kedluben - dohromady jich bylo asi pět. Alena zaslechnuvší hudbu se vrátila do lokálu, kde vyčinila vedoucí, že nás nechává na dešti. Ta se jí to snažila vysvětlit tím, že bychom jí mohli nabourat její, vskutku asi jen zbožnou, touhu zažít dnes nějaký sex. To jsme se ale již nanесли dovnitř a započali rumovou

smršť doprovázenou tancem při rádiu. Místní postarší seladón při tanci neustále padal i s našimi děvčaty na zem, a tak ho rychle zapudily. Naproti tomu vedoucí a její „kámoška“ (v součtu dosahující třiciferné hranice věku) se při tanci vášnivě třely na Karla, což komentoval slovy: „Ta jedna ještě šla, ale když se ta druhá usmála a vycenila na mně ty vypálený Frantíky, tak to bylo humáč!“ Někdy kolem druhé jsme se pak zmožení Božkovským rumíčkem vytratili spát do stanů.

Pátek 7. května 2004 (Nespeky – Týnec nad Sázavou; 7,7 km): Byla stále velká zima, navíc včerejší přeháňky vystřídal k ránu několikahodinový déšť, který ustal až někdy kolem desáté. Ani se nám nechtělo vylézat ze spacáků! Dopoledne se, až na Kubíny, všichni nasnídali v hospodě, kde si dopřáli hemenex či míchaná vajíčka. Poté jsme začali osnovat plány na dnešní jízdu. První verze byla vyrazit na jedenáct kilometrů dlouhou trasu z Poříčí, ale po poledni jsme usoudili, že i to je mnoho a za místo startu zvolili Nespeky. Po sbalení našťestí již poměrně proschlých stanů jsme tam přejeli auty a složili lodě u řeky nedaleko veliké cedule s nápisem „Zákaz táboření“. Majitel soukromého pozemku (hezké travnaté loučky s mnoha vrbami) se plašil, že zde chceme tábořit, ale když jsme mu vysvětlili, že odjíždíme a jen si zde na chvíli necháme lodě, tak se uklidnil. Přejeli jsme tedy dále do Týnce, kde jsme postavili stany, namíchali Hu-Hu a vůbec se připravili na plavbu. Pavel dokonce vytáhl z recese opalovací krém (s nulovým faktorem), a pak se musel bránit před Koudelkou, který ho na něj chtěl násilím namazat. Karlovým Peugeotem jsme se pak všichni vrátili zpět do Nespek. Nutno dodat, že auto bylo dost přetížené, ale až na jedno hlučné zadrhnutí na jakémsi výmolu to zvládlo. Blížila se již třetí hodina, a tak jsme dali oběd. K místu nasycení jsme dobře zvolili [Starou hospodu](#), kde jsme si skvěle pochutnali na svíčkové, kuřecím řízkem či smažáku. Nejlepší ale asi byla skvělá kachnička, velká to porce (celá čtvrtka za velmi příznivých 80 korun), s bramborovými a houskovými knedlíky a výborným červeným zeličkem. Zalita Gambrinusem byla opravdu výtečná! Naše nechť vyrazit do té zimy tím byla zažehnána, inu jak praví lidová moudrost: „Hladová huba, drsnej ksicht!“

Čtvrthodinu před čtvrtou jsme konečně vypluli. Řeka hezky tekla, neboť bylo hodně vody. Foukal ale studený vítr, proti němuž jsme se chránili pláštěnkami. Komicky přitom vypadal malý Pěťa, kterému se pláštěnka tak nafoukla, že vypadal jako reklama na pneumatiky Michelin. Naše flotila plula ve složení: Pavel a Kája ve Žlababě, Koudelka a Katka ve vypůjčeném zeleném kyblíku, Alena a Hanka v Pirátovi, Karel a Pěťa v Pytli a singlující Helča v Tsunami. Jak již bylo napsáno, řeka tekla svižně, a tak jsme velkou část trasy absolvovali spojení v soulodí. Zábavné přitom bylo, když na jednom místě se naše soulodí dostala natolik blízko břehu, že Helča na kraji vymetla hlavou křoviny, v nichž bylo naplaveno kdeco včetně použitých šprcek. Jednu z nich si pak jako „cenný suvenýr“ nevědomky chvíli vezla na hlavě.

V závěru trasy nás čekal jediný [jez v Brodcích](#). Potíž byla v tom, že místní obyvatel - agresivní labuťák - se letos přestěhoval na pravý břeh, kde se jez obvykle sjíždí. Jediné štěstí bylo to, že díky množství vody jsme jej tentokrát mohli zvládnout i středem po spádové desce. Zatímco zadáci (Karel 2x, Helča, Pavel a Koudelka) sjížděli jez, ostatní lákali labuťáka šploucháním pádla, přemlouváním, řevem a celou sérií nadávek, aby zůstal u břehu. Celkem se to dařilo, jen když se dostal na řadu Pavel, tak se už nenechal oblbnout a „šel“ po něm. Naštěstí to ale nestihl, a tak jsme se úspěšně dostali i za tuto překážku. To již místy začínalo mezi mraky prosvítávat i sluníčko.

Za chvíli jsme dorazili do kempu v Týnci, kde již Tvrďa s Filípkem griloval nějaké pochoutky. Byli zde již také Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem, později dorazili ještě Holísek s Kájou H., Eva s Evinkou a Aninkou, Michala a Jakub, Ondra a Zuzana, Zdeněk a Kýza. Holísek pak ještě svezl Karla pro jeho auto do Nespek.

Začala monstrózní grilovací párty, kdy v jednu chvíli „makaly“ tři grily - Karlův, Pavlův a Tvrďův. Holísek totiž dovezl množství masíčka na grilování (krkovice, buček, kuřecí), které jsme doplnili ještě vlastními zásobami uzenin. Takže se krom masíček grilovaly i buřtíky či špízečky. Jídla bylo tolik, že jsme si říkali, že to bude dost i pro nenasytného Žlouta. Ten ale za chvíli dorazil s Dášou a psem Deli a v ruce si pro jistotu nesl žebro s masem.

Od správcové jsme zakoupili postupně několik koleček dříví (jedno za 40 korun) a zažehli uprostřed stanového okruhu ohniště.

Popíjeli jsme Gambrinus nošený z kempovní hospody V Náklí v kanystříku či džbánu. To byl pozitivní jev, že letos k nepříliš chutnému Ferdinandu doplnili do výčepu tuto brilantní značku chmelového nektaru. Kolem desáté přijela vlakem ještě Helča ml.

Pavel u ohýnku hrál na kytaru a čím radostněji a nadšeněji mu Alena zpívala do ucha, tím hlasitěji se jí snažil přezpívat, aby se držel hudby. Navíc byl nervózní z toho, že mu jeho nový pracně zpracovaný zpěvník neustále padal z barelu, na němž ho měl položený. „Noty“ mu osvětloval reflektor z přilehlého fotbalového stadiónu, ale když někdo prošel kolem a zastínil ho, tak se „ztrácel“. Po brzkém vypnutí tohoto osvětlení posloužila již spolehlivěji baterka. Jinak se ale zpívalo většinou s nadšením - tradičně největším při Rikatádu, pojídalo, popíjelo a bylo dobře. Kája K. masíroval holkám záda a sklízel za to zasloužené ódy chvály. Bylo hezky, jasná hvězdnatá obloha, ale nechutná zima, kdy se teplota jistě blížila bodu mrazu. To ale dětem nebránilo, aby se „zahřívání“ zakoupenou zmrzlinou.

Sobota 8. května 2004 (Týnec nad Sázavou – Kamenný Přívoz; 8,7 km): Ráno po probuzení nás pobavila Evina prezentace dek, které nám ukazovala vytahujíc a skládajíc je postupně ze svého „pojízdného stanu“ - auta. Úklid vozu byl nutný nejen ráno po vyspání, ale již včera, poté kdy v něm nechala pojídat Aninku s Pét'ou svačinu, a pak musela vše čistit od rozpatlané paštiky. Po snídani jsme posedávali v tábořišti a v pohodě se chystali k dnešní plavbě. Již předtím, kolem deváté hodiny, nám přivezli Koudelkou objednaných a zajištěných dalších šest zelených kyblíků z půjčovny Dronte včetně další výbavy: pádel, vest a barelů. Děti si mezitím našly u řeky objekt svého zájmu, jímž byl pár labutí. Začaly je krmit a nebyť našeho zásahu, brzy by zmizel všechn chléb a pečivo.

Dnes bylo poměrně hezky. Vysvitlo sluníčko, byť teplota nebyla zase až tak vysoká. Co jsme ale měli možnost zjistit až později na řece bylo to, že voda byla mimořádně studená až ledová. Holísek se zatím snažil rozdělat z vlhkého dříví ohýnek na opečení buřtů. Díky jeho vyčerpávajícímu asi hodinovému úsilí, při němž pro podpoření hoření vyfoukal z plic tolik vzduchu, že by tím nafoukl Zepelín, jsme uvažovali nad tím, jestli ho nepřekřtít na Rolfa Zálesáka. Nutno však dodat, že k opečení buřtů není potřeba zase až tak veliký oheň, a tak byl nakonec úspěšný.

Alena, jak se stalo v posledních letech dobrým zvykem, pak zamluvila v Kameňáku v hospodě U Hastrmana oběd, tak jak si kdo z nabídky jídelního lístku předem vybral. Zbývalo již jen namíchat Hu-Hu, vypít nějaká ta piva a rum na kuráž a vyplout. Na řeku jsme se vydali až po jedné hodině, ale na druhou stranu jsme se jako v předchozích letech nemuseli zdržovat dlouhým výdejem lodí z půjčovny BiSport. Koudelka s loďmi z půjčovny Dronte opravdu příjemně překvapil a to ještě domluvil v rámci vyzvednutí si zapůjčených lodí i odpolední odvoz kánoí (i našich vlastních) z Pikovic zpět do Týnce. Po mimořádném organizačním úsilí Aleny se zajištěním přesného itineráře a dalších potřebných cestovních pokynů, což obnášelo asi tak 20 telefonátů, dorazil i Tomáš ml. Na druhou stranu ale odjeli domů Žlouti, kteří jistě zalitovali vidouc výrazné zlepšení počasí, že si nepřivezli Žloutovku, s níž by mohli brázdit vody Sázavy.

Ještě než jsme vypluli, snažila se Helča Holískovi vysvětlit, co vše má mít vodák s sebou na řece: pláštěnku, suché věci na převlečení, pevné boty, čepici... Moc si to ale k srdci nevzal,

presto se ale prezentoval zajímavým módním doplňkem, když si nasadil „ochrannou“ hokejovou helmu. Byla však jen z papíru, neboť se jednalo o reklamní předmět z právě probíhajícího mistrovství světa v hokeji.

Před námi byl první [jez v Týnci](#). Vody bylo stejně jako včera požehnaně (super stav), a tak jej mnozí raději zdolali jednodušší cestou sjetím nebo stažením po spádové desce u pravého břehu. Část z nás ale zvolila cestu šlajsnou, pod níž se zdvihala vysoká vlna. A hned zde jsme zaznamenali první cvaknutí, jehož aktéry se stali Koudelka s Katkou. Poté co jim Helča s Pavlem na táhlém ostrůvku pod jezem pomohli vylít loď, pokračovali dál. Všichni jsme se sjeli u mostu před BiSportem, kde jsme nalodili menší děti a vypluli dál při složení posádek: Pavel a Kája ve Žlababě, Karel J. s Hankou v Pytli, Helča s Natálkou v Tsunami, Vilda se Štěpánem v červené vydře, Tomáš s Evičkou v Pirátovi, v zelených kyblících z Dronte pak Koudelka - Katka, Holísek - Áňa - Kája H., Alena - Michala, Jakub - Zdeněk, Tvrďa - Filípek, Kýza - Helča ml., Zuzka - Ondra.

Další [jez Podělusy](#), před nímž jsme stačili ještě udělat pěknou srážечku a popít při ní Hu-Hu, jsme splouvali šlajsnou celkem bez větších potíží. Výjimkou byl Holísek se svou dětskou posádkou. Po cvaknutí následovala nedobrovolná koupel v ledové vodě. Zejména Aninka byla trochu v šoku, když se zachytila v lodi, která ji vlekla několik desítek metrů s sebou. Naštěstí ji Helča vytáhla ven, Kájovi H. pomohl Kája K., Holísek se svojí rozmočenou přilbicí se spasil sám. Loď zachytil jeden z vodáků pod jezem a přitáhl ji až ke břehu. Zde už čekali Pavel s Karlem J., aby ji vylili. Byli rádi, že jim pomohl a nemuseli do ledové vody celí - i částečné ponoření je docela „zchladilo“. Kájovi H. se při cvaknutí namočila sádra na ruce, a tak mu ji musela Helča zpevnit všudypřítomnou Avon páskou. Plačící Aninka už nechtěla do lodi, tak si ji k sobě vzala Helča a Natálka přestoupila k tátovi, který byl uspokojen, že má obě děti u sebe.

Později se Holísek cvaknul ještě jednou při přistávání u břehu pod [Pěnkavou](#).

Vůbec během plavby se zachraňovalo na jezích nebo v peřejích dost často. Krom nás bylo na řece totiž i dost „banánů“ z BiSportu a jiných vodáků. Ne vždy jsme se ale setkali s vděkem. Na [Brejlově](#) jsme například vytahovali v jezu u břehu zaklíněnou vydru, poté co ho jakási paní chtěla sjet, ale zasekla se mezi kameny. Pak se snažila vodou zalévanou loď i s v ní na háčku sedící dcerou uvolnit - pochopitelně marně. Teprve, když jsme jí „vyhnali“, tak se zadařilo. Vrtal se ale do toho i její manžel, který dle špricky kolem pasu asi jel v singlu. Loď plnou vody namísto vylití u břehu rval pomalu až na pole a ještě se s manželkou málem pobili.

Právě Brejlov někteří z nás zdolali esíčkem při pravém břehu, i když kvůli silnému proudu táhnoucímu loď na kameny pod jezem bylo tentokrát vhodnější jej sjíždět asi o pět metrů dál od břehu. Ti, kdož si nebyli tak jistí, jej raději stáhli nebo přenesli.

Jediný jez, který jsme byli nuceni přenést všichni, byl [Kaňov](#). Tentokrát kvůli množství vody nešlo loď přetáhnout zavřenou šlajsnou, a tak jsme jej přenesli po levém břehu.

Následovala z vodáckého hlediska nejhodnotnější část. Dlouhý úsek s jezy Krhanice, [Pěnkava](#) a [Lesní](#), dlouhými peřejemi a zejména největší z nich před Kamenným Přívozem.

V Krhanicích se dnes již podruhé cvakli Koudelka s Katkou. Ta již byla tak vymrzlá, a navíc se již neměla do čeho převléknout, že jen pohledem prosila okolí, aby vyřklo tu toužebnou větu: „Ty už do lodi nelez a jdi raději pěšky.“ Splnili jsme její přání, a tak rezignovala na další plavbu, vyšlápla k blízkému silničnímu mostu a zde se nechala naložit sběrným autobusem Evou a Věrou. Cvakli se také Zuzana s Ondrou a na Pěnkavě Tomáš ml. Ačkoliv na něj a na ostatní Pavel s Kájou usilovně mávali z druhého břehu a ukazovali, kde je nejlepší jazyk na sjetí, asi je neviděli nebo nepochopili, co chtějí. Alena, která si předtím od Helči ml. nechala sjet loď, aby se při případném cvaknutí nenamočila, se nyní vrhla do vody, aby mu pomohla s kánoí.

Do Kameňáku jsme připlouvali postupně po půl páté. Po převlečení do suchého jsme spěchali na zahrádku zarezervované hospody U Hastmana. Hned jsme do sebe začali klopit Gambáče, rum, čaj a objednané jídla, jimiž byly smažák, šíleně pálivý kaťák s bramboráčky, kuřecí řízek s kaší, králík na smetaně nebo vepřová s knedlíkem a zelím.

Po zralé úvaze jsme se rozhodli již nepokračovat dál do Pikovic a skončit zde. Sluníčko se schovalo, později přišel i déšť, byť jen krátký, a mnozí z nás toho měli dost.

Koudelka proto zavolal chlapíka z Dronte, aby přijel pro lodě sem. Když dorazil, naložili jsme kyblíky do stojanů na korbu jeho nákladáčku, navrch naložili laminátky a zorganizovali převoz osob dvěma Peugeoty Karlů a Milovým Espacem. Jen Benešici museli pro svou vydru do Krhanic někde za Pěnkavou, kde předtím ukončil Vilda plavbu, protože měl děti již značně promrzlé.

Při převozu posádek ovšem nastala nemilá záležitost. Kuba, který se nechal přemluvit do role převozce, protože nepil, byl při převozu Espace mezi Týncem a Kameňákem nabořen zezadu dodávkou Mercedes, což Kýza, do té doby spokojeně sedící v hospodě, psychicky neunesl. Má holt kluk na ty auta smůlu! Převoz tak musely zvládnout Peugeoty a ještě přibyly problémy s vyřizováním nehody. Oprávněně zhroucenému Kubovi alespoň přispěchala na pomoc Michala a trpělivě vše řešila s policajty.

Večer nás navštívili Patrik s Lídou, ale separovali se s Tvrďou, Ondrou a Zuzanou na zahrádce hospody V Náklí (kde navíc nechutně zapáchal nedaleký septik), zatímco ostatní si v tábořišti opět rozdělali ohýnek a u něj povídali a papali a popíjeli pivo nošené ve džbánu. Únava nás dnes ale zahнала do stanů dříve než předchozí noc.

Neděle 9. května 2004 (Týnec nad Sázavou – Praha): I nedělní ráno bylo poměrně hezké, a tak jsme ráno dogrilovali zbytky masa a buřtů, po snídani se postupně sbalili a odjížděli domů. Pouze Zdeněk, Jakub, Miša, Ondra, Zuzana a Kýza zde čekali na opravu spojky Espace, aby mohl být převezen do Prahy. Holískovi jeli do vojenského muzea v Lešanech u Krhanic a Kubíni pro Páju na chaloupku Pavlových rodičů ...